

Statsminister Oscar Torps tale ved avdukingen av
Per Krohgs maleri i FN's Sikkerhetsrådssal.

22. september 1952.

President.
rede om sikkerhet
for
nasjoner
sikkerhet
id.

Det er ennå ikke gått to uker siden jeg gikk ombord i et fly, hjemme i Norge og landet neste morgen i New York. I de dagene jeg har vært på reise utover Amerika har jeg sett utrolig meget.

Vi lever i hastens tid. Vi lever i en verden der de gamle begrepene om avstann må revideres daglig. Menneskene er sannelig kommet hverandre nær inn på livet. Og våre mellomfolkelige problemer preges av det.

Jeg er godt fornøyd med dette oppholdet i Amerika. Det er nyttig å gjeste andre nasjoner. En lærer noe.

- 2 -

En lærer at det ikke bare er en selv som tunler med problemer. En lærer også noe om perspektivet og sammenhengen i internasjonale projekter. Og en lærer noe mere, noe vesentlig: en lærer å bedømme andre lands syn og holdning med større fordragelighet og respekt og kanskje også tålmodighet.

Fordragelighet respekt tålmodighet,
det er hjørnesteinene som en fri verden må hvile på.

Det sies at vi nordmenn er blåøyde og optimistiske. Jeg tar en slik karakteristikk som en komplimang. For hvis det er noe menneskene i denne verden trenger så er det optimisme. Vi må bæres av den tro og det håp at våre mellomfolkelige problemer ikke er uløselige. Vi må slå fast at det som skiller oss ikke er så vesentlig som det som skulle binde oss sammen.

Vi kan, ja vi må finne fram til en internasjonal livsformular som eliminerer frykten og skaper tillit mellom folkene. For først da kan vi leve i en verden der fred og frihet ikke er en dröm, men en realitet.

Fred og frihet !

Ikke bare fred, for fred uten frihet gir ingen menneskeverdig tilværelse. Mitt eget land kunne ha fått en slags fred da vi ble hørtatt i 1940: vi kunne ha bøyet oss under det åket en sterkere nasjon stillet oss overfor.

Men det ville ha vært en fred uten frihet, konsentrasjons-leirens og fengslets og diktaturets og gravens fred. Og derfor valgte det norske folket å slåss, slåss for sin historiske rett til frihet, for rettsstatens store prinsipper,

for retten til frie valg, for fri meningsytring, for retten til selv å bestemme vår samfunnsordning, ja for hele den livsformen vi som nasjon var nådd fram til.

Jeg står her i dag som representant for et lite folk som usvikelig tror på de grunnsetningene som skapte de Forente Nasjoner i 1945. I den Pakten som nasjonene da inngikk er samlet hele menneskehetens heftige avsky mot krig og diktatur og brennende lengsel etter fred og frihet.

Veien fram til gjennomføringen av Paktens bud kan nok være hard og tung å gå, men vi MÅ gå den. Vi må gå den, for der er ingen vei tilbake.

Og jeg spørre hvor hadde vi vært i 1952 uten de Forente Nasjoner og de regionale avtalene som er inngått innenfor F.N.s ramme?

Norge tror på de Forente Nasjoner. Vi tror på denne organisasjonen fordi den er symbolet på menneskehetens dröm og lengsel og håp.

Norge vet hva det vil si å stå hjelpelös överfor maktens rett. Norge fölte redslen og skjenslen og nedverdiggelsen på sin egen kropp i fem lange år. Norge vet hva det betyr å tape ikke bare freden, men friheten.

Ut fra denne bitre selvopplevelse har Norge sluttet seg til de Forente Nasjoner. Vi ser i denne organisasjon tidens eneste lysende fakkel, og vi vil etter beste evne verne om denne ilden og ta peiling av den i en mörk verden.

Jeg har den ære i dag å overlevere til de Forente Nasjoners Sikkerhetsråd en gave fra det norske folket. I dette monumentale maleriet som jeg nå skal avduke har en av vårt lands kjæreste kunstnere, Per Krohg, gitt uttrykk for det som brenner i alle nordmenns hjarter:

Troen på det godes seier over det vonde; troen på de prinsipper som må være selve grunnlaget for de forhandlinger som föres i denne sal.